

РЕШЕНИЕ

№ 1984

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 01.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **5214** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е след като ВАС, с решение № 5521 /29.05.2023 г. по административно дело № 9883/ 2022 г., е отменил решение № 4669 от 07. 07.2022 г., постановено по адм. дело № 640 по описа на Административен съд - София-град за 2021 г. в частта, с която е отменен ревизионен акт № Р-22220619005908-091-001/23.09.2020 г., относно установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014 г., като е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд - София-град, в посочената част.

В съдебно заседание жалбоподателката Н. П. М. – редовно уведомена, не се явява, не се представлява. От процесуалния ѝ представител адв.Д. е постъпило становище с което моли Съда да отмени РА в частта му, предмет на разглеждане в настоящото производство. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът директорът на ДОДОП – С. – град – редовно уведомен, представлява се от юрк. Б., с пълномощно по делото, която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а оспореният ревизионен акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на минималния адвокатски хонорар. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната

съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 4669 от 07. 07.2022 г., постановено по адм. дело № 640 по описа на Административен съд - София-град за 2021 г е отменен, по жалба на Н. П. М., Ревизионен акт № 22220619005908-091-001/23.09.2020 г., издаден от А. Г. М. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и А. Б. Г. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1848/07.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която на жалбоподателката са установени допълнителни задължения за годишен и авансов данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица на еднолични търговци за данъчни периоди от 01. 01.2014 г. до 31.12.2016 г. в размер на 11 979,01 лева и лихви в размер на 5 194,39 лева, както и задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за данъчен период от 01. 01.2014 г. до 31.12.2014 г. в общ размер на 7 047,46 лева и лихви в размер на 3 863,87 лева. ЦУ на НАП – С. – град е осъдено да заплати на Н. П. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. Х. Д., [улица] сумата от 810,00 лева, представляваща съдебно- деловодни разноски.

С Решение № 5521 /29.05.2023 г. по административно дело № 9883/ 2022 г. ВАС на РБ е отменил решение № 4669 от 07. 07.2022 г., постановено по адм. дело № 640 по описа на Административен съд - София-град за 2021 г. само в частта, с която е отменен ревизионен акт № Р-22220619005908-091-001/23.09.2020 г., относно установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014 г., като е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд - София-град, в тази част.

ВАС е приел, че АССГ не е изложил мотиви относно релевантния за спора въпрос, а именно дали в случая са налице предпоставките на чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК, във връзка с установените в ревизионния акт задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ, както и дали е законосъобразен в тази част. Без да изложи мотиви, като резултат от извършената проверка АССГ е отменил акта изцяло. Допуснатото нарушение от АССГ е прието за съществено, тъй като се създава вероятност, фактите обосноваващи крайния правен извод да са се осъществили по различен от приетия от съда начин.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство пред АССГ е ревизионен акт № Р-22220619005908-091-001/23.09.2020 г. в частта относно установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 7 047,46 лева и лихви в размер на 3 863,87 лева.

От фактическа страна е установено, че със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220619005908-020-001/09. 09.219 г./л.33 от адм. д. № 640/21г. на АССГ/, издадена от А. Г. М. на длъжност началник на сектор, е възложено извършването на ревизия на Н. П. М., ЕГН: [ЕГН] с обхват следните видове задължения по периоди: годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периода от 01. 01.2014 г. до 31.12.2016 г. и данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01. 01.2014 г. до 31.12.2016 г. Заповедта е връчена на 21.10.2019 г. лично на жалбоподателката.

Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22220619005908-020-002/21.01.2020 г., издадена от А. Г. М. на длъжност началник на сектор, срокът за извършване на ревизията е удължен. ЗИЗВР е връчена на жалбоподателката по електронен път .

С молба с вх. № 59-00-1089#18/08.06.2020 г. ревизираното лице е поискало спиране на

ревизионното производство на основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК . Във връзка с тази молба е издадена Заповед № Р-22220619005908-023-001/12.06.2020 г. от А. Г. М. на длъжност началник на сектор, с която ревизионното производство е спряно, считано от 12.06.2020 г. за срок до 12.09.2020 г. Със Заповед № Р-22220619005908-143-001/17.09.2020 г., издадена от А. Г. М. на длъжност началник на сектор, е възобновено производството по извършване на ревизия, считано от 17.09.2020г.

На основание чл. 117 от ДОПК за резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220619005908-092-001/28.04.2020 г., връчен на жалбоподателката електронно на 12.05.2020 г. В РД са описани извършените процесуални действия от органите по приходите, сред които насрещни проверки на други задължени лица и връчване на искания за представяне на документи и писмени обяснения от ревизираното лице, както и на уведомление № Р-22220619005908-113-001/21.01.2020 г., че данъчната основа за облагане по ЗДДФЛ ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, във връзка с установени обстоятелства по чл.122, ал.1 т.2 от ДОПК- данни за укрити приходи/доходи.

В Писмено обяснение вх. № 59-00-1089#9/15.11.2019г. пред ТД на НАП, Н. П. М. е посочила, че е разполагала с налични парични средства в брой 90000,00 лв. към 01.01.14г. и 83000 лв. към 31.12.14г.

С нотариално заверена Декларация от 04.06.2020г./ л.90 от адм. д. №640/21г. на АССГ/, Н. Р. декларира, че през март 2010г. дарила на дъщеря си Н. П. М. сума в размер на 50000,00 лв. в брой, които са били част от продажната цена на два апартамента, които тя е продала. През м. януари 2012г. в нейно присъствие, майка й П. А. М. е дарила на своята внучка Н. П. М. сума в размер на 20000,00 лв. в брой, които са били част от продажната цена на поземлени имоти, които е била продала, както и от нейни лични спестявания. В същата Декларация Н. М. Р. сочи, че на 20.06.2009г. в нейно присъствие дъщеря й и нейният съпруг К. В. М. са получили от гостите на своята сватба дарения /подаръци за сватбата/ в размер на 20000,00 лв. в брой.

В подкрепа на обстоятелствата в Декларацията са представени нотариални актове /НА/.

С НА за продажба на недвижим имот № 151/20.06.2001 г./приложен на л. 98 от адм. д. №640/21г. на АССГ, приложен и на л. 36 от настоящото дело/ П. Н. Р. и Н. М. Р. продават на "Джей Енд Джей" ЕООД чрез управителя и едноличен собственик на капитала свой собствен недвижим имот, придобит по време на брака им на името на П. Р. и представляващ съпругеска имуществена общност, а именно: Апартамент № 15, находящ се в [населено място], [улица], вх.1, ет.6, застроена площ 138,89 кв.м., мазе 4,66 кв.м., за сума 47 510, 10 лв.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 118/03.11.2005г., П. А. М. и М. С. М. продават на "Прима - Стил" ООД свой собствен недвижим имот: Урегулиран поземлен имот с площ 658 кв.м., находящ се в [населено място], кв. Ч., [улица], за сумата от 6155,00 лв.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 9/07.02.2006г., П. А. М. продава на Н. М. Р., свой собствен недвижим имот: Земеделска земя - Нива с площ от 4409 кв.м., находяща се в [населено място], район К., кв. Ч. за сумата 493,00 лв.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 094/15.08.2006г., осем съсобственици, в т.ч. П. А. М., продават на М. Г. О., свой съсобствен недвижим имот,

а именно: Обработваема земя /нива/ с площ 3450 кв.м., находяща се в [населено място], кв. Ч., за сума 300 лв.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 28/06.03.2007г., Н. М. Р. и П. Н. Р. продават на "Чантарс" ООД свой собствен придобит по време на брака недвижим имот: Земеделска земя - Нива с площ 4409 кв.м., находящ се в [населено място], кв. Ч., за сумата 530,80 лв.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 8/27.01.2010г., Н. М. Р. и П. Н. Р. продават на В. С. С. свой собствен придобит по време на брака недвижим имот: Апартамент № 21, находящ се в [населено място],[жк], Блок 29, вх. Б, ет. 1, със застроена площ 64,40 кв.м., с принадлежащо избено помещение с площ 7,34 кв.м., за цена в размер на 15 500 евро.

Действително ДЗЛ е декларирало, че към 01. 01.2014 г. е разполагало с 90 000,00 лева в брой, а към 31.12.2014 г. с 83 000,00 лева в брой. Ревизиращият екип, обаче, вземайки предвид, че декларираната сума не е документално доказана и не е представена информация за съхранението на такава сума, не е приел декларираната разполагаема сума в брой в размер на 90 000,00 лева към 01. 01.2014 г., а е определил начално салдо в размер на 5 000 лева.

В тази връзка органите по приходите са извършили служебна проверка в базата данни на Агенция по вписванията. Относно П. Р. са установили, че през 2009г. е вписана договорна ипотека върху недвижим имот във връзка с изтеглен кредит от „ПроКредит Банк“ АД, а през 2013г. е наложена възбрана върху имота, за която няма данни да е заличена.

Относно Н. Р. е констатирано, че през 2007г. са вписани множество възбрани с кредитори ОББ АД, „Профилинк“ ООД и физическо лице. Част от имотите са продадени чрез частен съдебен изпълнител, с оглед на което органите по приходите са направили извод, че Н. Р. не е разполагала със средства да обслужва кредитите си.

Относно Н. М. е констатирано, че на 30.04.2008г. е закупила недвижим имот-апартамент,находящ се в [населено място],[жк], [улица]. По данни от информационната система на НАП през 2007г. жалбоподателката е получавала минимална работна заплата в размер на 220 лева месечно, а от м. 03.2008г.- 759 лева. Не е декларирала други доходи, не са подавани ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, от което е направен извод, че не са установени данни за произход на паричните средства, с които да закупи имота.

Ревизиращият екип приел, че Н. М. не е представила доказателства да е разполагала със декларираната сума в брой към 01. 01.2014 г.

Органите по приходите са извършили съпоставка между получените/декларирани доходи и извършените разходи, обективизирана в табличен вид в РД на стр.15,16, 17. Установили са превишаване на разходите над приходите на ревизираното лице за 2014 г. За да установят това превишение, приходните органи не са споделили твърдението на ревизираното лице, че към началото на ревизирания период Н. М. е разполагала със сумата от 90 000 лв. към 01. 01.2014 г., като са определили начално салдо в размер на 5 000 лева. Установен е недостиг на парични средства в размер на 70 474.62 лв./превишение на разходи над приходи/, който е приет като облагаем доход. Констатирано е, че същият представлява укрит приход по смисъла на чл. 122, ал.1, т.2 от ДОПК. Общата годишна данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014г. е определена по реда на чл. 122 от ДОПК, възлизаща в размер на 70 474.62 лв., съответно дължим данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 7 047,46 лева.Начислени са и лихви за забава.

За останалите ревизиранни периоди /01. 01.2015 г. – 31.12.2015 г. и 01. 01.2016 г. – 31.12.2016 г./ ревизиращият екип не е установил несъответствие на получените приходи и извършените разходи от ревизираното лице.

С Ревизионен акт № Р-22220619005908-091-001/23.09.2020 г., издаден от А. Г. М. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и А. Б. Г. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, на Н. М. са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за данъчен период от 01. 01.2014 г. до 31.12.2014 г. в общ размер на 7 047,46 лева и лихви в размер на 3 863,87 лева. РА е връчен на жалбоподателката по електронен път.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, от предходното разглеждане на делото и представените допълнително от жалбоподателя писмени доказателства.

При новото разглеждане на делото е разпитана св. Н. Р. и са събрани гласни доказателства. Разпоредбата на чл. 226, ал. 2 АПК е приложима субсидиарно при оспорването на РА по съдебен ред. Посочената разпоредба гласи, че при новото разглеждане на делото, се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд, каквато не е настоящата хипотеза с показанията на свидетелката. Събраните гласни доказателства при новото разглеждане са недопустими и поради това се изключиха от ценената доказателствена съвкупност. Новото разглеждане на делото не е средство да се попълнят доказателствени пропуски на страните /в конкретния случай на жалбоподателката/ при първоначалното разглеждане, а да им се възстанови накърненото при това разглеждане право на защита, като резултат от допуснати от съда при предходното разглеждане съществени нарушения на процесуалните правила /в настоящия казус решението на АССГ е било отменено поради липса на мотиви/.

Назначена е ССчЕ със задачи вкл. какви приходи и разходи /паричен поток/ през процесните периоди е имала жалбоподателката и семейството ѝ, какви са разходите за издръжка на един човек по данни от НСИ за процесните периоди и за неговото семейство. От заключението е видно, че са изготвени три варианта на алтернативен паричен поток на жалбоподателя Н. М.. При I вариант на Алтернативен паричен поток на Н. П. М. за данъчен период 2014г. по задачите на ССЕ, не се установява недостиг/превишение на разходи над доходи/ на парични средства, поради което не се формира данъчна основа за облагане по чл. 17 от ЗДДФЛ и не се следва данъчно задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ. При II вариант на Алтернативен паричен поток на Н. П. М. за данъчен период 2014г. по задачите на ССЕ, се установява недостиг /превишение на разходи над доходи/ на парични средства, в размер на 8537,96 лв., с които се формира данъчна основа за облагане по чл. 17 от ЗДДФЛ и на тях се следва данъчно задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 853,80 лв. и следващи се лихви за забава 468,11 лв. При III вариант на Алтернативен паричен поток на Н. П. М. за данъчен период 2014г. по задачите на ССЕ, не се установява недостиг /превишение на разходи над доходи/ на парични средства, поради което не се формира данъчна основа за облагане по чл. 17 от ЗДДФЛ и не се следва данъчно задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 202 ГПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, съдът не е длъжен да възприема заключението на вещото лице, а го обсъжда във връзка с другите

доказателства по делото. От заключението /стр.10 от вътрешната номерация, стр.74 от делото/ е видно, че и при трите варианта на алтернативен паричен поток се включва „начално салдо в размер на 90 000, 00 лева по документи и писмени обяснения по делото“. Въпросът обаче дали жалбоподателката действително е разполагала със сумата от 90 000 лева в брой не е от компетентността на вещото лице, а е на съда и се извършва на база пълен и всестранен анализ на събраните по делото доказателства, в резултат на който се налага отрицателен отговор. В този смисъл, доколкото вещото лице е извършило експертизата на база „начално салдо“ от 90 000 лева, каквото не се установява от доказателствата по делото, Съдът не кредитира заключението по ССЧЕ и не го ползва при изграждане на изводите по фактите.

При така установената фактическа обстановка съдът, осъществявайки пълна служебна проверка на валидността и законосъобразността на оспорвания РА съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДОПК, намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, с който се установяват задължения, и имаща правен интерес от обжалването, до компетентния съд и след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА, поради което същата е допустима.

Разгледа по същество жалбата е неоснователна.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал.2 от ДОПК. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от А. М., на длъжност началник сектор, възложила ревизията, оправомощена със Заповед № РД-01 -818/10.05.2019г. на директора на ТД на НАП – С. и от А. Г., на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, вписана в ЗВР№ Р-22220619005908-020-001/09. 09.219 г. Ръководителят на ревизията е този, който е посочен в заповедта за възлагане на извършване на ревизията по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл. 120 от ДОПК. РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, с посочени фактически констатации и съображения на екипа. РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Документите, издадени от органите по приходите в проведеното ревизионно производство са създадени като електронни документи, по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./ В този смисъл, приложима е фикцията, регламентирана в чл. 3, ал.2 от ЗЕДЕУУ относно писмената форма на издадения РА. Доказателствената стойност на подписан с КЕП електронен документ е приравнена на подписан писмен документ. Разпоредбата на чл. 184, ал. 1 от ГПК е приложима в настоящото производство, съгласно § 2 от ДР на ДОПК, поради което създадените електронни документи са възпроизведени като преписи на хартиен носител,

надлежно заверени от ответната страна. От приложените доказателства е видно, че органите издали ЗВР,РД, РА притежават валидни КЕП.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна.

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът решава делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт, да го измени в обжалваната част или да отхвърли жалбата. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

По приложението на материалния закон:

Не е спорно по делото, че жалбоподателката Н.М. е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ, с постоянен адрес и център на жизнени интереси в Република България, по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 и 4 ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от с.з. е данъчно задължено лице за облагаемия си доход през данъчната година от източници в Р България и от чужбина.

В случая ревизията е по особения ред на чл. 122, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл.124, ал. 2 от ДОПК. Органите по приходите са приели, че е налице превишение на разходите над приходите на жалбоподателката за процесната 2014 година, което са квалифицирали като данни за укрити приходи или доходи по смисъла на чл. 122, ал.1, т. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 123, ал.1, т. 2 от ДОПК. Данъчната основа за облагане са определили по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Приели са за доказано наличие на по - високи разходи от получените приходи, основание за облагане по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Превишението на разходите над приходите е прието за данъчна основа и е обложено с 10% на основание чл. 48 от ЗДДФЛ. Органите по приходите не са признали декларираните налични парични средства в размер на 90 000,00 лева в брой към 01. 01.2014 г.

В Тълкувателно решение № 11 от 3.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 3/2020 г., ОСС, I и II колегия, макар и по друг повод, е посочено, че при установено превишение с неустановен произход на разходите над приходите, облагането е „единствено по реда на чл. 122 и сл. ДОПК и то ако са налице предпоставките, вкл. несъответствието да е явно и значително“. Съгласно чл.123,ал.1, в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато: 1. стойността на имуществото на лицето „явно съществено“ превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него; 2. направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по §1, т. 3, буква "а" от допълнителните разпоредби „явно и съществено“ превишават размера на декларираните получени средства / чл.123 ДОПК/. Съгласно чл. 124, ал.2 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл.

122, ал.1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА издаден по реда на чл. 122 ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта.

По отношение размера на наличните парични средства към 01. 01.2014г. правилно в РА /РД са определени същите в размер на 5 000 лева, а не в претендирания такъв от жалбоподателката, възлизащ на сумата от 90 000,00 лева в брой.

В хода на ревизионното производство, с оглед установяване на наличните парични средства, органите по приходите са изискали от ревизираното лице да представи данни за разполагаема сума парични средства в брой, като са посочили още и че жалбоподателката следва да представи документи / доказателства/ за произхода им. В писмени обяснения на жалбоподателката Н.М. е посочено, че към 01. 01.2014 г. тя е разполагала с налични парични средства в брой в размер на 90 000, 00 лева. С подадена с възражението срещу РД нотариално заверена на 04.06. 2020г. /след датата на РД/ декларация от Н.Р., същата твърди, че лично тя е дарила през м. 03.2010г. 50 000, 00 лв. в брой, през м.01.2012г. П.М. е дарила 20 000, 00 лева, а на 20.06.2009г. били събрани 20 000, 00 лева оот подаръци от сватбата на дъщеря й.

По делото не е доказано предаването на паричните средства и наличност на сумите у твърдените за дарители Н. Р. и П. М..

Вярно е, че са представени нотариални актове като подкрепа на твърденията на жалбоподателката, че сочените за нейни дарители са разполагали с паричните средства. Следва обаче да бъде съобразена отдалечеността във времето на сделките спрямо ревизираната 2014 година. Отделно от това, предимно се касае за съсобствени имоти и не е установено каква част от продажната цена са получили сочените за дарители на жалбоподателката нейни близки родственици. Само по една от сделките – по НА № 9/07.02.2006г. не се касае за продажба на съсобствен/ или в СИО/ имот, а именно продажбата на земеделска земя - нива за сумата 493,00 лв. от П. М. на нейната дъщеря Н. Р.. Относно П. М. едната продажба е от 2005г. /като продавачи са П.М. и М.М./ за сума от 6 155 лв., другата от 2006г. е за 493,00 лв., а последната продажба е от 8 /осем/ съсобственици през 2006г. и то за цена от 300 лева на фона на претендираните да са дарени 20 000, 00 лева. Относно Н.Р. най - голямата продажна цена е за продажба от Н.Р. и П.Р. на техен недвижим имот и то през далечната 2001г. -с НА № 151/20.06.2001г. Не е установено и каква сума е получила Н.Р., като това е валидно и за останалите НА, в които тя фигурира като продавач с П.Р..

В хода на ревизията са изследвани доходите на дарителите Н. Р. и П. М. и не е установено те да са могли да разполагат с такива суми, които да дарят на

своята дъщеря, съответно внучка. Относно Н. Р. е констатирано, че през 2007г. са вписани множество възбрани с кредитори „ОББ“ АД, „Профилинк“ ООД и физическо лице. Част от имотите са продадени чрез частен съдебен изпълнител. Относно П.М. е констатирано, че през 2009г. е вписана договорна ипотека върху недвижим имот във връзка с изтеглен кредит от „ПроКредит Банк“ АД, а през 2013г. е наложена възбрана върху имота, за която нямало данни да е заличена. В този смисъл, резултатите от извършените от органите по приходите проверки в базата данни на Агенцията по вписванията сочат, че с оглед възбраните върху недвижими имоти майката и бабата на Н.М. не са разполагали с необходимите парични средства, за да погасяват собствените си задължения, което дава основание за извод, че те не са разполагали с декларираните от жалбоподателката суми, за да ѝ ги дарят.

Не е необичайно да се съберат пари и от сватбено тържество, но за организирането и провеждането му също са необходими парични средства.

Освен това, по отношение на т.н. „начално салдо“ не са представени доказателства къде са съхранявани твърдените средства.

С оглед всичко изложено по-горе, според Съда, не се установява жалбоподателката Н.М. да е разполагала със сума от 90 000, 00 лева към 01.01.2014г.

Съгласно нормата на чл.123, ал.1, т.2 от ДОПК в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква "а" от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Това е възприетото от органите по приходи основание за определяне размера на данъчната основа на ревизираното лице. В тази връзка, в случая са установени превишения в размер на десетки хиляди левове/ 70 474.62 лв./, с оглед на което същите следва да се квалифицират като "явни и съществени" по смисъла на чл. 123, ал. 1, т. 2 ДОПК. Съдържащата се в тази норма презумпция не е оборена от ревизираната, с оглед на което при определяне на основата по чл. 122, ал. 2 ДОПК установените превишения правомерно са приети за подлежащи на облагане с данъци доходи.

Оспорения РА №Р-22220619005908-091-001/23.09.2020г. в разглежданата част - относно установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 7 047,46 лева и лихви в размер на 3 863,87 лева, е законосъобразен, а жалбата срещу него, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК. Материалният интерес по делото е 10911,33 лева, а съгласно чл. 8, ал.1, вр. чл. 7, ал.2 т.3 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, юрисконсултското възнаграждение възлиза на по 1382, 01 лева за всяка от инстанциите- настоящата и тези от предходното разглеждане, или всичко 4146,03 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Н. П. М. с ЕГН: [ЕГН] срещу Ревизионен акт №Р-22220619005908-091-001/23.09.2020 г. , потвърден с Решение № 1848/07.12.2020г. на Директора на Д“ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП, в частта му относно установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 7 047,46 лева и лихви в размер на 3 863,87 лева.

ОСЪЖДА Н. П. М. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП сумата от 4146,03 лева за разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14- дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: